

[Paul Hartling.]

om besparelserne, havde stået fast, så havde vi stået mange hundrede millioner kroner bedre i dag, og så havde vi også haft det lettere til næste år. Den hårde, uforsonlige linje kommer snarere, hvis man refererer hinanden forkert, eller hvis man drejer lidt på kendsgerningerne, eller hvis man opgiver sine mål; det er ikke det, vi skal.

Så skal jeg bare sige til sidst, at hr. Kjeld Olesen bebrejdede venstres ordfører, at han ikke havde den positive varme over for samarbejdet, som man kunne have ventet, man kunne nok have ventet lidt mere begejstring. Jeg ved ikke, om hr. Kjeld Olesen er i stand til at huske tilbage til perioden fra oktober til december 1974. Jeg vil gerne spørge, om han vil læse sine taler igennem og se f. eks. fra åbningsdebatten i oktober, hvor megen varme og begejstring for politisk samarbejde her i folketinget der dengang åndede ud af hans taler.

Jeg vil sige igen: varme og begejstring — ja men om hvilken politik? Kan det blive om en politik, vi kan enes om, ja, så er samarbejdet oplagt, men samarbejde bare for at holde en regering i live — ikke hos os.

Glistrup (FP):

I adskillige dage har nu henved 400 mennesker ladet være med at passe deres arbejde. Det kan selvfølgelig i sig selv være meget kritisabelt, men samfundsrystende er et sådant forhold ikke. Derfor ville der, hvis der ikke forelå andet, ikke være nogen særlig anledning for regeringen til at befatte sig med det forhold, og da slet ikke for regeringens overordnede, folketinget, til at tage disse spørgsmål op til behandling.

Men det er jo slet ikke problemet om den uoverensstemmelse, der er mellem disse 400 mennesker og deres arbejdsgivere, og de nærmere årsager og spørgsmålet om skyld og uskyld i den forbindelse, som interesserer. Nej, det simple og enkle og klare spørgsmål, som opstår af dette skrækelige hovedstadsrådstrafikselskab, eller hvad det nu hedder, som man i øvrigt aldrig skulle have indladt sig på at oprette, det, som er resultatet af den politikerforkludring, at man har lavet dette selskab, det er, at nu mere end 1 mill. mennesker er afskåret fra at komme med bustransport, afskåret fra kollektiv trafik på en fornuftig måde. Her ville folketin-

get være en — for at bruge det, der i det radikale venstre er blevet nudansk — frygtelig karkluddekollektion, hvis vi nu drog ud på sommerferie og sagde: det kan såmænd bare trække ud, dette med, om disse mennesker kan få lov til at køre i busser eller ej i juni, juli, august, september; vi kommer ind den 7. oktober, og så kan vi se, hvordan det ligger. Noget sådant kan man ikke affinde sig med fra folketingets side. Det, der er nødvendigt, er, at folketinget simpelt hen klart og tydeligt præciserer, at nu skal man i gang med at få busserne til at køre igen. Det må gøres på en sådan måde, at alle de implicerede selvfølgelig har en rimelig frist til at indrette sig efter det, men på den anden side heller ikke nogen overdreven lang frist og absolut ikke nogen som helst uklarhed om fristen. Derfor er det i allerhøjeste grad nødvendigt, at folketinget vedtager en bestemt tidstermin, hvor man siger, at nu vil samfundet ikke affinde sig med, at man lader dette busstop fungere længere. Og dér har vi altså fundet, at næste arbejdsuges begyndelse, mandag morgen, må være en passende frist.

Men i den dagsorden, som socialdemokratiet har foreslået sammen med VKR-partierne, de kristelige og centrum-demokraterne, har de altså gjort det på den måde, at de ikke så meget har koncentreret sig om dette helt væsentlige at få busserne til at køre igen, men i stedet for har de kastet sig ud i betragtninger om, at man tager afstand fra selve konflikten, og at man skal have konflikten som sådan stoppet. Og dér er det altså, jeg siger, at det i forhold til selve det centrale med bussernes kørsel må være småtingsafdelingen, og folketinget burde ikke gå ud på den afvej, at man begynder at beskæftige sig med selve konflikten mellem de 400 og deres arbejdsgivere.

Derfor er det bestemt ikke nogen heldig hånd, som har formuleret den dagsorden, som er foreslået af de seks partier. Men vi må selvfølgelig se i øjnene, at vi kan komme frem til, med den dårlige tradition der har præget dette folketingets arbejde i den samling, der nu går til ende, at fremskridtspartiets dagsordensforslag bliver forkastet, og at vi derfor må til at stemme for eller imod dette dårligt formulerede sekspartidagsordensforslag.

Dér er det vor holdning, hvis vi skal til at